

Заскочені любов'ю

Олександр Саква

«Тату троянди». Теннессі Вільямс

Режисери-постановники Дмитро Богомазов, Андрій Самінін

Художник-постановник Петро Богомазов

Музичне оформлення: Андрій Самінін

В ролях: Марія Долабані, Гліб Суханов, Валерія Миргородська,

Дмитро Короленко, Катерина Манузіна, Олександр Болтовський,

Катерина Голотова, Анна Новицька, Вадим Охоцький

Прем'єра: 1 лютого 2025 року

Київський Національний драматичний театр імені Лесі Українки

Кохання – психічна хвороба.

Платон

Гліб Суханов, Марія Долабані у виставі «Тату троянди» Теннессі Вільямса. Режисери Дмитро Богомазов, Андрій Самінін. Київський Національний театр ім. Лесі Українки.

Цю виставу Нової сцени Театру Лесі Українки грають студенти акторського факультету Київського університету імені Карпенка-Карого (майстерня Дмитра Богомазова). Він, разом з Андрієм Самініним, здійснив і режисуру спектаклю. Вистава, в підсумку, вийшла камерною, емоційною, акустичною і розумною. А якою вона взагалі може бути в Дмитра Богомазова?

«Акустичною» ж вистава є внаслідок того, що її зі смаком і шармом супроводить змішаний квінтет у складі роялю (Катерина Манузіна), контрабасу (Олександр Болтовський), скрипки (Катерина Голотова), баяна (Вадим Охоцький) й гітари (Анна Новицька). Цей *драмогурт* учасників поєднує функції грецького хору, сільського віче, коментатора й італійського тла, виконавця епізодичних ролей. Протагоністи й музиканти взаємодіють чітко, тримають ритм і атмосферу дії.

Амур не хибить: любовні стріли з гострим вістрям вганяє в серця хвацько. А що незримі, то більш прониклі, і ось вже кохання править жертвою неподільно. Кохання – повинь. Починається ледь помітним скресанням суцільної криги, зрештою, стрімко несе всю повноту безрезневого льодоходу – нестримно юного почуття.

... Серафіна, вдова італійського контрабандиста Розаріо, вбитого в Луїзіані вже більше року тому, проводить ночі в еротично пекучих видіннях, бо до її нестямної закоханості в покійного чоловіка, чию урну з попелом вона тримає на покуті, додається підозра в його шлюбній зраді. Та все різко змінюється, коли її донька Роза приводить у дім свого обранця, а в спальні самої жінки опиняється дивний молодик Альваро – теж італієць, місцевий водій вантажівки. Він у Гліба Суханова – «перпетуум-мобіле» життєвої снаги, бунтар-одинак проти італійської меншвартості

в американському світі, чуттєва стихія в її найпалкішому вияві. Та актор цим не обмежується й будує роль на парадоксі. Збудливий і неконтрольований від природи, Альваро-Суханов, чие серце відгукнулось на участь у його долі Серафіни, стає з нею небачено розсудливим, стриманим і цілеспрямовано точним. *Ловець!*

Вдова збентежена, ба більше – в шоці! В гостя ж бо – «*тіло Розаріо, обличчя – недоумка*». Та цей «*онук сільського дурня*», як Альваро сам себе й атестує, вмиг западає Серафіні в душу. І якщо кавалеру доньки вона дає раду з владністю Командора, то з жагучим привидом Розаріо їй впоратись несила. А коли соломинка пам'яті у вирі палких почуттів виявляється ілюзорною, бо зрадливість Розаріо з'ясується остаточно, Серафіна Марії Долабані діє рішуче: попіл чоловіка враз стає хмаринкою, як і рабська любов до нього. Серце Делла Розі вільне для Альваро! Бо яке життя без кохання? І як не було запаморочення: Серафіна ледь не наказує доньці поєднатись зі своїм хлопцем: «*Йди до Джека. Біжи!*» Тож темою образу Марії Долабані є примарність штучних установок, які «живе життя» зносить, мов жухле листя. І сцена розвіювання праху – як символ прощання її героїні зі станом існування в душевній мушлі, зіграна Марією тактовно, свідомо й наповнено.

А ось Роза у Валерії Миргородської відразу апелює до рядків Максима Рильського: «*Ластівки літають, бо літається, // І Ганюся любить, бо пора...*» Цій Розі – пора, ось їй і не терпеливись скуштувати трунок любовців. А коли заборона матері зриває її очікування від нічного побачення з судженим, Роза Валерії – в комічному розпачі, бо не в змозі втямити: «*Все мало статися зараз. І не сталося*». Це ж як? Та до честі Миргородської, грає вона не наїв юначої пори, а *право* молодості на свій кусень щастя. Не більше, але й не менше.

Обранця Розі Джека Гантера, грає найвиразніший і су-

Дмитро Короленко, Валерія Миргородська у виставі «Тату троянди».

ціль атипічний талант цього акторського курсу – Дмитро Короленко. Й, перш за все, – способом існування на сцені, фізично гострим і за всіх умов вірогідним.

Цей зовсім юний морячок – мов альбатрос Бодлера, кинутий на палубу корабля. Його «*ходить по дошках природа не навчила – // Він присоромлений, хода його смішна. // Волочатся за ним великі білі крила, // Як весла по боках розбитого човна. // Незграба немічний ступає клишоного; // Прекрасний в небесах, а тут – як інвалід!..*» Так ось, усі ці бодлерівські визначення фізичного стану ввійманого матроснею птаха Короленко взяв за образ психічного ества свого героя: «*Поет, як альбатрос – володар гроз і грому, // Глузує з блискавиць, жадає висоти, // Та, вигнаний з небес, на падолі земному // Крилатий велетень не має змоги йти*».

Чим Дмитро викликає цю невідступну алюзію? Геть нестандартним пластичним вирішенням ролі, що є носієм ексклюзивного змісту. Його Гантер – щиро набожний католик, і на його належність до класу морських плаваючих вказують хіба що сережки. Натомість його закоханість міцніє на очах, жага близькості – теж, але ж він поклявся матері Розі зберегти незайманість доньки – халепа! Джек, як і Серафіна, бранець власного вибору, бо душить живе почуття. Ось Коваленко й візуалізує цю борню бажання й табу, що його нуртує, породжуючи ламкий і всякчас вибуховий малюнок ролі. Його «біполярність», звісно, не медичного, а естетичного штибу і є художнім засобом, що надає образу Джека Гантера параметрів послання. Мета – нагадати про «пустелю» чи й «пекло» юнацтва, з яких зовсім не всі молоді виходять вцілілими. Вочевидь таке емне акторське вирішення солідаризує глядний зал, який складають його ровесники – вдячно й суціль. Тож сказати про Дмитра Короленка, що він надарований – все одно що сказати: в космічному телескопі «Габбл» є збільшувальне

Вадим Охоцький у виставі «Тату троянди».

скло! За його допомогою з часом на сцені можна буде прозирати світи.

Суто мистецьки реабілітує вистава й зрадливого чоловіка Серафіні Розаріо. Катерині Манузіній знадобились для цього кілька речень і пісня. Та співає вона її так чуттєво, що стає неоскаржним – відмовити такій пристрасній жінці сицилієць не міг.

А лідером музичного гурту спектаклю є Вадим Охоцький, що виводить виставу на піки п'яного нурту виконавським запалом на межі екзальтації, сценічним драйвом і свободою самовияву, помноженою на відчайдушну віру в переможність акторського вольтажу. Блискуча робота!

Ця емоційна наснага (як і майстерний розрахунок режисурі вистави) робить можливими абсолютні судження, що спадають на думку після її перегляду – на кшталт тих, що виникли в мене.

Абсурд людського існування на грішній землі, відомо, долають байдужі і стойки. Та найкраще – закохані. Вони бар'єри буття роблять нікчемними, а почуття – дієвими. Любов стає всевлавною. І вже така – не гріх. Тому перед коханням ми беззахисні, як перед урочною Долею.

Ми живемо в дивовижному світі. І нехай від людини в фізичному сенсі лишається жменя попелу – через нас струмить Дух, животворить Природа. Скільки форм життя – стільки й видів любові. Майнуло повідомлення, що вчені побачили рух удав'ної хвилі в алмазі. А що, коли це від кохання зайшовся мінерал?

P. S. Можна позаздрити вихованцям Дмитра Богомазова: свій фаховий шлях їм поталанило розпочати виставою, яку вони, певен, не забудуть ніколи. Та щасливці про це ще не знають... Будь для них прихильною, Доле, вони того варті!